

Cum mi-am petrecut corona

28 martie 2020

De **George Schimmerling**

Magazine închise... Șosele triste... Patrulare pe străzi... Un polițist mă legitimează... Prezentați vă rog buletinul... Unde mergeți la ora asta?... Am un déjà-vu care mă aruncă înapoi în vremurile din urmă cu peste 30 de ani.

Doar că de data asta dictatura proletariatului a fost înlocuită de dictatura unui virus.

Polițistul îmi studiază legitimația și documentul de liberă trecere. Deodată îmi ațintește un revolver spre tâmplă. A, nu e revolver, e doar un termometru... Sunteți în regulă. Dar vă sfătuiesc să vă grăbiți. E spre binele dumneavoastră. Mai un pic și intră în vigoare legile carantinei.

Îmi amintesc de un banc vechi. Moscova. Anii '50. Interdicție de ieșire între 9 seara și 6 dimineața. Doi milițieni văd pe unul care se furișă. Unul scoate mitraliera și îl împușcă. Celălalt e puțin nedumerit. – Volodea, de ce l-ai împușcat, e numai 9 fără un sfert. – Îl cunosc, stă departe, nu mai ajungea.

Bancul e vechi, dar tot mă mai amuză. Acum de când cu dictatura virusului simt că îmi revine brusc simțul umorului, mai ales al celui negru, chiar dacă vremurile nu au în ele nimic comic.

Spre deosebire de dictatura proletariatului, dictatura virusului e globală. Nu ai unde să fugi. Nu poți trece fraudulos granița ca să dai de libertate. O plimbare în Milano a devenit astăzi la fel de riscantă ca o plimbare în Kabul.

La mine pe stradă, în cartier, în oraș, oamenii s-au izolat. Singurele perechi pe care le mai văd sunt alcătuite dintr-un om și un câine. Numai că de data asta cel ce poartă botniță e omul. Nu este singura deosebire. Ceva pare că s-a schimbat și în relația dintre ei. Căci în vreme ce câinele are o atitudine ușor plictisită, de genul ce-o mai vrea ăsta de la mine, omul, scos în

sfârșit la aer, pare să adulmece iarba, florile, primăvara, de ai zice că nu omul își plimbă câinele, ci câinele își plimbă omul.

Astea sunt zile când rentează mai mult să fii meduză decât om – zice scriitorul Cătălin Mihuleac.

Dictatura virusului ne-a dat serioase motive să ne îndoim de superioritatea speciei umane față de cea a meduzelor.

În Timișoara, un fost bun profesor de electronică, dar care conform principiului lui Peter s-a tot cocoțat, până și-a atins nivelul de incompetență în funcția de primar, a propus ștampilarea pe antebraț a tuturor suspecților de corona, pentru a fi mai ușor identificați. Ar lipsi doar propunerea de a purta steaua galbenă pentru a confirma vorbele unui filozof german pe nume Karl Marx –care, în afară de prostia de a fi inventat marxismul, a spus totuși câteva lucruri valabile - cum că istoria se repetă: prima oară ca tragedie, a doua oară ca farsă. În alte părți ale lumii, câțiva politrucii de crâșmă râd mânzește la ideea că Uniunea Europeană - spre care priveam cu speranță odată - s-ar putea dezintegra în vreme ce tot ei îl aplaudă pe președintele Chinei pentru modul cum a gestionat criza, uitând voit că acel președinte a ascuns lumii adevărul și chiar i-a pedepsit pe aceia care au avut curajul să o facă. În bastionul păcii sau ce a mai rămas din el – tot în spatele rapoartelor false, Vladimir Putin va fi ales luna viitoare președinte pe viață, în aplauzele mulțimii, căci așa am fost noi construiți de la Farfuridi încoace, să urăm dictatura dar să-l iubim pe dictator. Iar în țara unde trăiesc, în Israel, tot la umbra coronei, politicianul cel abil l-a înghițit ca într-un joc de Pacman pe politicianul cel naiv, care acum va putea doar să spună, într-o tristă răstălmăcire a celebrei vorbe a lui Francisc Întiul în bătălia de la Pavia: Totul e pierdut și în primul rând onoarea.

Însă dictatura virusului ne-a dat și motive să credem mai departe în om.

În Italia un *padre* de 72 de ani și-a cedat aparatul salvator unui pacient mai tânăr, sacrificându-se pe el dar salvându-și semenul. Tot în Italia o *signora* de 101 ani a biruit corona la apusul vieții după ce la răsăritul ei biruise gripa spaniolă – devenind singurul om din lume care a supraviețuit la două conflagrații mondiale și două mari pandemii. În Israel un paramedic evreu și un șofer arab se roagă, într-o imagine care va face înconjurul lumii – unul către Ierusalim celălalt către Mecca – înainte de a pleca împreună în misiunea universală de a salva vieți. Nu

spunea bine cineva că negocierile de pace ar trebui ținute nu în resorturi luxoase la Camp David ori Davos, ci undeva într-un spital de campanie, acolo unde viața e evaluată la adevăratul ei preț.

Dictatura virusului va fi destul de lungă – ne spun specialiștii la televizor. Va dura câteva săptămâni, poate chiar luni. Și nu am ajuns nici măcar la jumătatea ei. Până atunci vom fi nevoiți să respectăm niște reguli foarte stricte.

Dar s-ar putea la fel de bine să și greșim. Aceasta să nu fie de fapt o dictatură. Ci mai curând o resetare. Pentru care va fi nevoie să învățăm ceva mai mult, decât cum să ne spălăm corect pe mâini. Ca orice resetare va dura vreme îndelungată. Atunci când simplitatea va lua locul sofisticării, liniștea va înlocui hărmălaia, când valoarea unui om va fi dată de anii de învățatură, nu de capacitatea de a se descurca, când un medic bun va fi apreciat mai mult decât un fotbalist mediocru, iar un cercetător mai mult decât fetele care își etalează ligheanul de sâni la televizor , atunci, doar atunci vom putea spune că ne-am vindecat.

Publicat pe blogul lui George Schimmerling: <https://georgeschimmerling.com/>